

BARWICZKA (9) *sb f*

-cź- (7), -c- *PaxLiz* (2).

Oba a jasne (w tym w pierwszym 1 r. błędne znakowanie).

sg N barwiczka (1). ◇ G barwiczki (2). ◇ A barwiczkę (2). ◇ I barwiczką (1). ◇ pl A barwiczki (2). ◇ I barwiczkami (1).

Sł stp brak, Cn notuje, Linde XVI – XVIII w.

1. *Dem. od „barwica”; ‘środek kosmetyczny; róż, bielidło’; fucus Mącz, Cn; pigmentum, purpurissum, rubrica, rubrica buccae Cn (7) : Mulier ficta, Niewiałta s przpiprawną twarzą/ która [...] barwiczki s krzinki dobyła y oną fie vmalowála. Mącz 127c, 138c [2 r.]; iż fie nic nie báwiła [Maria] biegáiąc po kramikoch kupuiąc źwierciadłká/ tkaneczki/ brameczki/ bryźyczki/ bárwiczki/ y ine rzeczy świaća thego RejPos 306; PaxLiz D2v.*

Zwrot: »barwiczką rumienić«: Nie pomysłay bárwiczką twarzy śwey rumienić. ZbylPrzyg B2v.

Szereg: »barwiczki i maści«: A pomázálaś fie krolewfkiemi oleykami/ y zámnożyłaś barwiczki [pigmenta] y máści thwoie. Leop Is 57/9.

2. *Kolor twarzy, rumieniec (2) : płeć przyrodzona/ [białogłowy] chocia nie biała/ biała/ áni rumiona/ ále owłzem przybledłzym/ á z zápłnienia pod čás przyłtoyney/ y przyiemney bárwiczki GórnDworz G2.*

W przen (1) : Ty [o trunku] bárwiczkę vćiefzną/ po twarzy rozlewałz PaxLiz Dv.

Synonimy cf BARWICA.

Cf BARWKA